

Adrián felkereste Anitát, mivel megígérte Csillának, hogy megkéri a nőt, tartsa titokban az infót arról, hogy Franciska nem Báró gyerekét várja. Szíve szerint beledörgölte volna a férfi képét az igazságba, de azt ő sem kívánta, hogy a lánynak bántódása essék. Ha Csilla azt mondta, ezzel veszélyeztetnék Franciska testi épségét, akkor az biztosan úgy is van. Adrián nem kételkedett Csilla szavában. Ráadásul a babát sem akarta veszélyeztetni. Ő aztán tényleg nem tehet róla, hogy az anyja zsarolásra használja.

Nem számított rá, hogy összefut Mesivel. Amikor bekanyarodott a parkolóba, kiszúrta a lány piros bogárhátúját. Nem messze tőle állította le a BMW-jét. A bogárhátú üres volt, de mire kiszállt, megpillantotta Mesit a parkoló kocsik között közeledni.

Úgy csapott át rajta a zsigeri düh, mint ahogy szélvihar rángatja a fák leveleit. Fájdalmasan beletépett a szívébe. A nyitott kocsiajtóban lefagyott, érezte, hogy az arca lemerevedett, csupán egy izom rángott a szája sarkában. Az ujjai rászorultak az ajtóra.

Ésszel tudta, hogy össze kéne szednie magát, lehiggadni, odamenni, és megbeszélni. A teste mégsem engedelmeskedett. Az a néhány másodperc, mire végre sikerült, óráknak tűnt. Addigra Mesi meglátta.

A lány megtorpant, úgy nézett körbe, mintha azt keresné, merre illanhatna el, de esélytelen volt meglépnie.

Meg aztán rohadt gyáva dolog lenne – gondolta Adrián mérgesen.

Mesi nem mozdult. Nyilván azt várta, hogy Adrián tegye meg az első lépést. Talán arra számított, hogy szó nélkül beszáll a kocsi-jába, és elhajt. Meglehet, hogy ez lenne a könnyebb megoldás, de ő napok óta el akarta mondani Mesinek, mi a véleménye.

Becsapta a kocsiajtót, majd néhány lélegzetvétel után elindult a lány felé. Mesi a farmersortja zsebébe sülylesztett kézzel felhúzta a vállait. Pislogva figyelte, ahogy Adrián felé közeledik.

– Beszélhetnénk pár szót? – kérdezte a férfi, és bár határozottan akart tenni, a hangja megremegett.

– Nincs miről beszélünk – háritott Mesi fojtott hangon.

– Szerintem pedig van.

Mesi kikapta a kezét a zsebéből, és a kocsi felé intett.

– Sietek. Ma repülünk, és Panni ideges lesz, ha nem érek haza időben.

– Hazaérsz. Csak egy percet kérek.

– Rendben – egyezett bele Mesi kelletlenül. – Essünk túl rajta. Mondd ki, ami nyomja a begyedet. Mondd ki, hogy szemét, rohadék kurva vagyok. Rajta! Úgysem találkozunk soha többé! – tört ki belőle dühösen. Szikrázott a szeme, majd felnyársalta a tekintetével Adriánt.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Sokkal jobban kéne ismerned – jegyezte meg boldogtalanul. Akármennyire is megvezetve érezte magát, akármennyire bántotta az, amit Mesi tett, soha nem kurvázta volna le.

– Hagyjuk már ezt! Megint lelkizni akarsz? Mondd, mit vársz tőlem? Elmondtam, hogy nem hagyom el Pannit. Szeretem. Te akartál többet! Hiába beszéltem neked!

– Elismerem, hogy azt reméltem, lehetne több közöttünk.

– Oké, Adrián. Ezt a beszélgetést most fejezzük be!

– Befejezhetjük, csak előbb elmondom, amit szeretnék.

– Gyorsan, mert nem érek rá itt ácsorogni, és lelkiéletet élni veled. Adrián torkában összegyűlt a keserűség.

– Tudod, Mesi, rohadt gerinctelen dolog, amit műveltél. Oké, rendben van, hogy ez neked végig játék volt, de korrekten is lehet ám szakítani. Felnőtt ember módjára. Anélkül, hogy hátra támadod a másikat.

Mesi megrántotta a vállát.

– Jót mókáztunk, Adrián. Ehhez illett a vége is. Mennem kell!

Megfordult, és elindult a kocsija felé. Adrián utána nézett. Haragudott rá, de közel sem annyira, mint aznap, amikor Panni elküldte neki a videót. Ráadásul úgy tűnt, Mesiben sokkal több harag gyűlt össze, mint benne.

– Mit követtem el, hogy ennyire haragszol rám? – kiáltott a lány után.

Mesi megtorpant, és hátrafordult. Az arcán úgy futott át a szomorúság, mint nyári felhők a napfényes táj felett. Egyetlen pillanat alatt elillant, és Adrián nem tudta, hogy valóban látta-e vagy mindössze odaképzelte, pusztán azért, mert a lelke mélyén szerette volna, ha Mesi is érezne némi szomorúságot a történetek miatt, ketőjük miatt, vagy legalább a vége miatt.

– Nem rád haragszom – válaszolta Mesi halkán. Adrián alig értette. – Csak... – tanácstalanul széttárta a karját, aztán megvonta a vállát, és bátortalanul elmosolyodott.

– Mi az a csak? – fortyant fel Adrián.

– Szeretem benned, hogy ilyen érzékeny vagy. Meg sok minden mást is szerettem – csillant fel a szeme játékosan. – Rosszkor taláalkoztunk.

Adrián közelebb lépett Mesihez, mert néhány ember közeledt feléjük az autók között, és nem akarta, hogy mások is hallják.

– Téged mivel tart sakkban Panni? Miért vagy képtelen szabadulni tőle?

Mesi felszegte az állát.

– Miért gondolod, hogy szabadulni akarnék tőle?

Adrián Mesi arcát vizslatta.

– Úgy érzem.

– Rosszak a megérzéseid. Mondd, nem veszed észre, mit csinálsz? Még mindig nem látod? Rám telepszél, kisajátítanál.

– Szerintem ez így nem igaz. Csupán tudni akarom a mérteket.

– Nincs itt semmi titok. Összeesküvés-elméleteket gyártasz. Sajnálom a videót, de egyszerűen nem tudtam, miként tarthatnálak távol magamtól.

– Ha igazán távol akartál volna maradni, akkor nem jössz újra, nem ingerelsz folyamatosan, hanem békén hagyysz.

– Ez a játék része volt, Adrián. Sima szexkapcsolat. Sajnálom, ha te többet vártál tőle. Tény, hogy baromi jó veled a szex, bevalom, rád függtem – ismerte be –, és ez nem tetszett Panninak.

– Szóval mégiscsak miatta.

Mesi lassan bólintott.

– Részben miatta. Adrián, értsd már meg végre, hogy szeretem Pannit. Ha nem így lenne, nem mennék vele Svájcba, hanem itt maradnék veled. Nekem ő a fontos. A szexfüggőség pedig olyan, mint bármelyik más káros szenvedély. Nem irányíthat, mert végül tönkretesz.

– Ezt Panni mondta neked?

Mesi kitért a válasz elől.

– Svájcban elmegyek specialistához.

Adrián felvonta a szemöldökét. Sosem gondolta, hogy Mesi szexfüggő lenne, akkor sem, ha már az elejétől baromi furának találta a megállapodásukat Pannival.

– Baromság! Te nem vagy szexfüggő! Csak Panni akarja bema-
gyarázni neked. Részemről én mindent megtettem, hogy rám függ-
jél. De ennyi. Ehhez nem kell specialista.

Mesi félrehajtott fejjel, kacéran elmosolyodott, láthatóan figyel-
men kívül hagyta az utolsó mondatait.

– Elég őrtítően csináltad. Teljesen bepörögtem tőled. Tudod, az
a baj, ha sokáig folytatjuk ezt a beszélgetést, és idézgetjük az emlé-
keinket, megint rád izgulok, és kurvára nem akarok búcsúszexet a
parkolóban, a kocsi hátsó ülésén.

Adrián elmosolyodott, belenézett Mesi vágytól csillogó sze-
mébe.

– Dehogynem akarsz – állapította meg karcos hangon, és kelle-
metlenség érezte, hogy a teste reagált, pedig valójában nem akarta
már Mesit.

A lány hátrasimította a haját, látszólag nem tudta elszakítani
a tekintetét Adriánról.

– Menjünk, mielőtt baromságot csinállok – kérte. – Oka van,
hogy eddig kerültelek, és edzésre sem mentem. Komolyan segít-
ségre van szükségem. És nem, nem arra a segítségre, amire te gon-
dolsz, Adrián. – Odalépett hozzá, a jól ismert málnaillat körbe-
fonta a férfit, a lehelete a fülét csiklandozta. – Bár élvezném, ha
még egyszer utoljára, keményen megdugnál.

Adrián egy pillanatra becsukta a szemét. Igen, nyilván ő is élvezne
egy gyors menetet, akármennyire veszélyes lenne. De azok az idők
elmúltak, hogy partner legyen Mesi játékában. Nem felejtette el,
mennyire megalázta. Azt sem, mennyire fáj. Azt sem, hogy most
nyilván megint csak húzza, és élvezzi, hogy megőrjítheti. Hátrébb
lépett a lánytól.

– Befejeztük a játszadozást, Mesi – figyelmeztette hidegen.
– Sajnálom, hogy nem tudod tisztességesen befejezni.

Mesi sértődötten beharapta a száját.

– Szemét – sziszegte.

Adriánról lepergett a sértés. Nem érezte magát szemétnak. Le akarta zárni Mesivel, örökre, és úgy érezte, elég jól sikerült. Maradtak benne még tüskék, és fájtak. Most éppen kevésbe, de éjjel, a szobája magányában mindig sokkal jobban tépték a lelkét.

Ezért lenne jó, ha Csilla átjönne. Nem lennék annyira egyedül a gondolataimmal.

A tekintete megállapodott Mesin.

– Sok szerencsét! Remélem, bejön az élet Svájcban.

– Kösz – válaszolta mereven a lány. – Neked is minden jót!

Adrián bólintott, és megfordult. Bár először sokkolta, jelen pillanatban mégis örült, hogy találkoztak.

Most pedig itt az ideje, hogy végre megtudja, mik a hírek Anitánál, és figyelmeztesse, hogy ne adjon ki infót Bárónak. Bár Anita profiként nyilván sosem tenne ilyet, de Adriánt megnyugtatta a tudat, hogy beszélhetnek róla.

Annak ellenére, hogy nem látta a nő kocsiját sem a parkolóban, sem az utcán, belépett a hűvös helyiségbe. Anita irodája nyitva állt, az előtérben ott ült Tamás a számítógép előtt. Adrián jöttére a férfi felpillantott.

– Házon kívül van.

Adrián megtorpant félúton az előtérben.

– Mikor lesz bent? Fontos lenne.

– Egyeztetsek telefonon. Nincs a városban, előreláthatólag, néhány napig nem is lesz. De erről többet nem mondhatok. Neked sem.

Adrián szája széle megrándult.

– Ja, nyilván megint valami titkos projekt.

– Nálunk minden ügy szigorúan bizalmas, Adrián – mutatott rá Tamás.

– Oké. És szerinted felveszi a telefont?

Tamás megütközve nézett rá vissza.

– Esemény van. Ha nem tudja felvenni, visszahív – magyarázta türelmesen, de olyan simulékony, tenyérbemászó hangon, hogy Adriánnak felállt a szőr a hátán. Utálta, ha hülyének nézték.

– Hagyjuk! Csak fontos lenne.

– Akkor írd neki üzenetet, hogy *fontos*. Mivel tudod a privát számát, könnyebb dolgod van, mint az átlag ügyfeleknek. Többet tényleg nem tudok segíteni.

Adrián előhúzta a telefonját.

– Mennyire sodrom veszélybe, ha akció közben hívogatom? – kérdezte szinte csak magától, a telefon képernyőjét bámulva.

– Semennyire. Anita nem dilettáns.

– Jó. Kösz – vakkantotta Adrián, mert Tamás elérte, hogy totál idiótának érezze magát. Kedvetlenül elkészönt, miközben kikereste a mobilja telefonkönyvéből Anita magánszámát. Hosszan csörgette, de a nő nem vette fel a telefont. Ez idegessé tette.

Délután váratlan vendégként Béla érkezett az irodájába. Nem beszéltek azóta, mióta Adrián néhány hétre megkapta tőle a lakást ingyen. Hálás volt, amiért akkor kisegítette, és sejtette, hogy az öreg azért jött, hogy bejelentse az igényét, amivel tartozik a szíveségért cserébe.

Adrián lekapta a lábát az íróasztalról.

– Mi a pálya, Bélám? – fordult felé, amikor Béla levetette magát az asztala előtti kényelmes székbe.

– Van az a ház a belvárosban, tudod.

Adrián gyomra görcsbe ugrott. Tudta. Hogy a fenébe ne tudná?

De az a ház Vivé.

Megígérte neki.

Már megegyeztek Márta nénivel, a Münchenben élő háztulajdonossal. Nem hiába érezte Adrián az elejétől, hogy egy húron pendülnek a nénivel. Annyira gördülékenyen mentek a tárgyalások, videócseteltek, online elintézték a formaságokat, és Adrián már elindította a bankjában a hitelkérelmet.

– Azé a német spinée – magyarázta Béla.

Adrián torka kiszáradt, a klímás helyiség ellenére leverte a víz.

– Igen? – kérdezte, és örült, hogy eléggé lazának, nemtörődömnek tűnt a hangja.

– Néhány hónapja beszéltem az öreglánnyal.

Adrián felhúzta a szemöldökét.

– Valóban? Nem tudtatok megegyezni?

Vagy nem voltál elég szimpatikus neki?

– Csupán beszélgettünk – húzta elő a gyűrött cigarettásdobozát a zsebéből Béla. – Most meg azt hallom, veled kötötte meg a szerződést.

– Kitől hallottad? – Adrián tekintete az asztalán fekvő cigarettásdobozra siklott, amelyet Béla szorongatott nikotintól sárga ujjaival.

– Az lényegtelen. Megegyeztetek? – Adrián nem válaszolt. – Mit ígértél neki?

Adrián hátradőlt a foteljében.

– Szerződésekről nem beszélhetek.

– Meg sem hirdtetted.

– Nem vagyok köteles beszámolni az ügyeimről.

– Azt ugye nem felejtetted el, kölyök, hogy tartozol nekem egy szívességgel.

– Az a ház elkelt, Bélám.

– Rátetted azt az enyves kezedet, kölyök? Akarod, hogy elmeséljem a városban a stiklijeidet?

Adrián előtt egy pillanatra elsötétült a világ, hányingere támadt Bélától.

Kellett nekem leállni vele üzletelni.

A torkát előntötte a keserű epe. A vizespohara alján még lötyögött néhány korty víz. Felhajtotta, de a keserűség ottmaradt a torkában, rátapadt, mint valami nyúlós pióca.

– Tiszta vagyok – jelentette be fojtott hangon.

Nem tagadta, hogy fiatalon akadtak kétes üzletei, seftelt is egy rövid ideig, olykor belekeveredett rendőrségi ügyekbe.

Onnan is Heni hozott vissza.

Adrián húsz évesen nehezen találta a helyét egy idegen kisvárosban. Kellett a pénz, a saját lábára akart állni, hogy eltarthassa Henit meg a babát. Be akarta bizonyítani minden károgonak, akik azt mondták, baromságot csinálnak, hogy igenis meg tudja csinálni. Dolgozott benne a dac, de könnyű pénzt akart gyorsan. Mindent akart azonnal.

Heni már az elején figyelmeztette, hogy ne csinálja, mert rossz vége lesz, és amikor tényleg úgy lett, mellette állt. Együtt kijöttek belőle. De a múltjának köszönhető, hogy tudott szerezni Csillának átmenetileg használható, hamis papírokat, amikor elhozták Bárótól. Tudta, kinek kell szólni.

– Most talán tiszta vagy, kölyök. De emlékezz vissza! Nem volt ez mindig így. – Béla kihúzott egy szál cigarettát a dobozból, és a szája sarkába illesztette.

Adrián figyelmeztetően ráhunyorgott, nehogy rágyújtson itt bent.

– Jókor voltam, jó helyen – válaszolta keményen.

– Na, és azt a fülest kinek köszönheted, kölyök?

Béla súgott neki, akkor. Az első közös ügyük volt az ingatlan-bizniszben. Hatalmasat szakítottak.

– Menjünk ki! – intett Béla a fejével az ajtó felé, miközben elhúzta az öngyújtóját a zsebéből.

– Megvárom itt, amíg elszívod – jelentette be Adrián kedvetlenül. Addig talán sikerül összeszednie a gondolatait.

– Nem biztos, hogy visszajövök – villant Béla szeme, Adrián sejtette, hogy ha most nem megy ki vele, nagyon rosszul fog járni.

Ha kimegyek, akkor is – tette hozzá magában letörtén.

Kirúgta maga alól a fotelt, követte Bélát az utcára. A hűvös iroda után rájuk tört a fülledt, belvárosi meleg szmog. A forró levegő szinte agyonnyomta.

Béla rágyújtott, csukott szemmel, élvezettel szívta le a füstöt.

– Hallgatlak. Mi az ajánlatod? – vágott a közepébe Adrián keményen.

Ha harc, hát legyen harc.

Béla felé fordult.

– Azt már hallottam, hogy aláírtátok a szerződést. Azt is, hogy folyamatban van a dolog a banknál, ami azt jelenti, hogy pénzsűkében vagy, kölyök!

Adrián másképp látta a helyzetet. Az tény, hogy nem volt annyi készpénze, hogy zsebből kifizesse a házat, de ott a két lakás, amit bármikor pénzzé tehetne, ha akarna. Azonban nem akarta. Csillának szüksége van arra a lakásra. Neki meg az emlékek miatt nehezebbé esett megválni az otthonától. Különben is, ki fogja adni, ha egyszer elköltöznek.

– Az az én dolgom.

Néhány járókelő haladt el mellettük, autók berregtek az úton. Adrián visszakíváncozott az irodája hűvösébe.

– Kisegítelek. Hogy lásd, milyen nagyvonalú vagyok – Béla mélyen rekedt hangja köhögésbe fulladt.

Adrián zsebre vágta a kezét.

– Nincs szükségem segítségre.

Béla kiköpött az útra.

– Ez nem egy eldöntendő kérdés. Nincs beleszólásod.

– Te csak hiszed – lépett felé Adrián, egyenesen az arcába nézett. A Bélából áradó tömény cigarettafüst fojtogatta. – Mindig van választás. Nem kell a segítséged!

– Néhány hónapja még hálálkodtál azért a lakásért, hogy elrejt-hesd benne Báró Péter feleségét.

Adriánban bent rekedt a szó, az izom vadul rángott a szája sarkában.

Csillával akarja zsarolni?

Béla arcán előmlött egy ördögi mosoly.

– Azt hitted, nem derül ki? Tartozol nekem – vicsorította, sárga fogai félelmetesen villantak ki a szájából. Adrián hátrahőkölt. A gyomra gombóccá gyűrődött, a torka kiszáradt. Bármit megadott volna egy pohár vízért.

Nem mutathatja ki, mennyire letaglózta Béla fenyegetése. Bár tudta, hogy késő, ráadásul a szája sarkában rángatózó izmot nem tudta kontroll alatt tartani.

Vett egy mély lélegzetet. A nehéz, városi levegő rátelepedett a tüdejére. Kihúzta magát, hogy Béla fölé magasodhasson.

– Nem kell a segítséged.

– A német spiné házát akarom.

– Sajnálom. Már elkelt.

Béla felhúzta a szemöldökét.

– Ez az utolsó szavad?

– Kérj bármi mást. Megkapod.

Az öreg kettőt szívott a cigarettájából, majd a kocsiótra hajította a csikket.

– Nekem nem kell más. Ez az ár. És hogy lásd, mennyire rendes vagyok veled, megveszem tőled. Mennyiben állapodtatok meg, az öreglánnyal? Megadom. Így aztán te is jól jársz.

Honnan tudja, hogy nekem ennyire fontos az a ház? Megígértem Vivnek. Nem adhatom Bélának.

– Nem eladó – jelentette ki Adrián keményen.

Béla hümmögve megsimogatta borostás állát, a rövid sörték sercegtek a bőre alatt.

– Báró bizonyára busásan megfizeti, ha információkhoz jut a felesége hollétéről.

Adrián agya ezerrel pörgött, hogy a lehető legjobban hozza ki magát és Csillát ebből a pocskék helyzetből.

A zsaroló mindig zsaroló marad. Ha most enged a fenyegetésnek, Béla legközelebb ugyanígy megtalálja. Könnyen lehet, hogy addig fogja Csillával fenyegetni, amíg nem néznek szembe Báróval.

Előbb-utóbb úgyis meg kell tenni. Csilla beadta a választ. Nyáron talán a jogászok malmi lassabban örölnek, de nyilvánvalóan Báró hamarosan megtudja a felesége elérhetőségét. Csilla maga tett róla, hogy így legyen. Ezzel sikerült kivínia Adrián tiszteletét, akkor is, ha valószínűleg nem akarta. Pedig akkor még nem tudta, hogy néhány hónap múlva az érzelmei Csilla iránt ennyit változnak majd.

Akkor még hittem Mesiben.

– Akkor ennyi, kölyök?

Adrián nehezen bólintott.

– Részemről ennyi.

Béla újabb cigarettát húzott elő a dobozból, és ráérősen meggyújtotta.

– Csalódtam benned – mormolta. – A kis barátnőd, tudod, a Báró felesége, no, ő is csalódni fog, meglásd.

Adrián szíve elnehezült, mert Béla nem tudhatta, hogy neki mennyire elevenébe talált ezzel a megjegyzéssel. Valójában tényleg félt attól, hogy csalódást okoz Csillának. Félt, hogy nem lesz elég jó, hogy elrontja, pedig igazán el sem kezdődött köztük semmi. Csak egy csók volt, és azóta Csilla visszahúzódott a védőbástyái mögé, pedig Adrián szívesen megismételte volna. Tudta, hogy jelenleg többre nem számíthat, nem is kívánt ennél többet Csillától, de azt, hogy újra megcsókolhassa, minden sejtjével vágyta.

Adrián elnézte, ahogy Béla dohányzik, mereven maga elé nézve szívja le a füstöt.

– Túl sokat vársz tőlem – fonta keresztbe a karját a mellkasa előtt. – Nem tudom megugrani az elvárásaidat.

Béla lepöckölte a hamut a cigarettáról.

– Keservesen megbánod te ezt még, kölyök, hogy szembe helyezkedsz velem!

– Meglehet. De az én döntésem.

– A kis barátnőd meg fogja bántani, hogy egyáltalán szóba állt veled. Még az is lehet, hogy Báró azon az édes kislányodon fog bosszút állni a feleségéért.

Adrián gyomra görcsbe ugrott, minden izma megmerevedett, az idegszájai pattanásig feszültek. Egy pillanat alatt ugrott oda Bélához, ragadta torkon, nyomta teljes erőből neki a falnak.

– Ne fenyegezz engem a lánnyal! – mondta csendes, hideg hangon egyenesen Béla vérekes szemébe nézve. – Ne fenyegezz, mert esküszöm, rosszabbul jársz, mintha leállnál Báróval üzleltelni.

Az öreg tehetetlenül vergődött a falnak szorítva, arca vörösen lángolt, szűkölve kapott levegő után.

– Ne vedd a szádra még egyszer a lányomat, és tartsd távol magad tőle. – Adrián mélyen beszívta a forró nyári levegőt. – Megértetted?

Béla arcán jól láthatóan átfutott a rettegés, mert Adrián ujjai önkéntelenül feszültek rá erősebben a nyakára. Az öreg pislogott, majd nehezen bólintott. Adrián engedett a szorításán.

– Helyes döntés – mormolta, miközben eleresztette Bélát, hátrébb lépett tőle, és körbenézett. A járókelők messzire elkerülték őket, inkább átmentek a másik oldalra, mintsem hogy belekeveredjenek egy utcai összeszólalkozásba.

Adrián bánta, hogy nem az iroda biztonságában intézte el ezt a dolgot Bélával.

Az öreg a torkát masszírozta, majd előhúzott egy szál cigarettát a dobozból.

– Te teljesen bekattantál? – emelte a mutatóujját a halántékához Béla.

Adriánt elöntötte a düh.

– Még egyszer ne fenyegezd a gyerekeimet! Ne fenyegezd a családomat!

– Szóval így vagyunk – dűnnyögte az orra alatt Béla.

Adrián bólintott.

– Így – hagyta rá.

Ő Vivet az élete árán is megvédi, és nagyon rosszul jár az, aki a lányával fenyegetőzik. Adrián késznek érezte magát arra, hogy megvédje a családját. Ha Vivről volt szó, saját maga számára is úgy tűnt, hogy megsokszorozódik az ereje, hegyeket lenne képes pusztá kézzel elhordani érte.

Adrián vett néhány mély lélegzetet.

– Ha lenyugodtál, Bélám, gyere át, beszéljük meg higgadtan.

– Ha te lenyugodtál. Így akartad mondani, nem, kölyök? – fröcsögte gúnyosan.

Adrián mostanra teljesen lenyugodott. Nem bízott Bélában, de remélte, eléggé megijesztette ahhoz, hogy többé ne próbálja zsarolni. Semmivel.

– Talán kompromisszumot köthetünk. Van néhány ajánlatom számodra.

Valójában semmit nem tudna most Béla elé tenni. Csupán le akarta nyugtatni kissé, tárgyalási helyzetbe hozni magát. Remélte, hogy néhány nap múlva mindketten nyugodtabban tudnak beszélni. Adrián a körülményekhez képest tisztességesen játszott, ezt nyilván Béla is tudta. Jelen pillanatban tartozott egy szívességgel Bélának, amit minél hamarabb ki akart egyenlíteni.

De az öregnek tudnia kell, hogy nem fenyegetheti. Semmivel. És senkivel. Kiváltképpen nem Vivvel.

Vele soha. Senki.

Béla a szája sarkába lökte a cigarettát, sanda pillantást vetett Adriánra.

– Majd benézek – dörmögte, mielőtt köszönés nélkül távozott.

Adrián annak ellenére, hogy az imént még nyugodtnak hitte magát, dübörgő szívvel lépett be az irodájába. A kinti forróság után jólesett a hűvös irodába lépni. Megborzongott.

Nem voltak illúziói Bélával kapcsolatban. Az öreg nem véletlenül fenyegetőzött, próbálta zsarolni, és amennyire Adrián ismerte, az anyját eladná két megveszekedett fillérért, ha módjában áll.

Nem bízott Bélában. Talán róla és Vivről leszáll, de azt nem tudhatja, hogy Csilla mit jelent neki. Simán el tudta képzelni, hogy elmegy Báróhoz. Még az is lehet, hogy valami csoda folytán bejut hozzá, és tud vele beszélni.

Vajon hányan keresték meg Bárót az utóbbi időben fals infókat kínálva némi pénzért cserébe?

Adrián sejtette, hogy a könnyű pénz reményében többen próbálkoztak. Nyilván olyanok, akik nem ismerték Báró valódi természetét. Adriánnak kétsége sem volt afelől, hogy Báró Péternél hamis információért cserébe kegyetlen büntetés jár. Így aztán az is lehet, hogy mindenkit meghallgat, aki azt állítja tud valamit Csilláról.

Adrián előkapta a mobilját, reménykedve pillantott a képernyőre. Semmi. Pedig bízott benne, hogy Anita visszahívta. Figyelmeztetnie kell, hogy esetleg Béla beleköphet a levesükbe, el kell mondania neki, hogy Csilla talán veszélyben van.

Mondjuk nem kételkedett benne, hogy mióta Csilla beadta a válást, folyamatosan veszélyben van. A gondolataiba befészkelte magát a veszélyérzet, nyugtalanul járt fel-le az irodájában. Képtelen volt a munkájára összpontosítani, vagy egyáltalán leülni az íróasztala mögé.

Ismét előrántotta a telefonját, kikereste Csilla számát a telefonkönyvből. Hosszan csörgette, de a nő nem vette fel a telefont.

Hol vagy, Csilla? Mit csinálsz?

Miután hiába csörgette, behívta a nyomkövető appot. Kissé megnyugodott, amikor a tracker azt mutatta, hogy Csilla otthon van. De a megkönnyebbülése rövid ideig tartott, mert a képzelete mindenféle borzalmakat vetített elé. Mi van, ha csupán otthon hagyta a telefonját? Mi van, ha kiesett a zsebéből? Vagy elfelejtette magával vinni?

Mivel sürgős tárgyalást nem tervezett mára, kiírta az iroda ajtajára, hogy jelenleg házon kívül tartózkodik, telefonon elérhető. Összeszedte az iratait, elindult hazafelé. Minél közelebb Csillához.

Bár mindössze tíz percre lakott az irodától, úgy érezte, legalább fél óra telt el, mire leparkolt a ház előtt. Kipattant a kocsiból, miközben felnézett Csilla ablakára. Természetesen a lehúzott redőnyön kívül – amivel a nő nyilván a kánikula ellen védekezett – semmit

nem látott. Adrián gyomra csomóba gyűrődött, amikor arra gondolt, hogy ott, a sötét lakásban bármi megtörténhet.

Átrohant a parkolón, sebtében ütötte be a kapunyitó kódot, hármásával vette a lépcsőfokokot felfelé. Lélekszakadva ért fel a negyedikre, egyszerre nyomta a csengőt, és dörömbölt.

Hátrahőkölt, amikor kinyílt az ajtó, és Csillát pillantotta meg a szokásos sötét, bő pólójában és farmernadrágjában.

A nő végignézett rajta, végül a tekintete az arcán állapodott meg.

– Balu, mi a baj? Láttam, hogy kerestél, éppen most készültek visszahívni – mutatta fel a mobilját.

Adrián mély lélegzetet vett, érezte a lakásból kiszüremplő füstölő illatát.

– Aggódtam – vallotta be, de a szíve dübörgését sehogy sem tudta lecsillapítani. Az még mindig a torkában lüktetett.

– Gyere be! – tárta ki az ajtót Csilla. – Történt valami?

Adrián bement az előtérbe. Ezüst rögtön a vádlijához törleszkedett, és vigasztalóan nyávogott néhányat. Talán ez is segített, hogy a légzése csillapodjon kissé.

– Félttem, hogy bajod esett. Nem reagáltál, én meg azt hittem, megtalált.

Csilla odalépett elé, finoman a két tenyere közé fogta Adrián arcát, majd a szemébe nézett.

– Minden rendben van. Vendég volt nálam. Dolgoztam – sutogta gyengéden, miközben Adrián szakállas állát simogatta. – Itt vagyok. Jól vagyok. Nincsen semmi baj.

A hangja megnyugtatóan ölelte körbe Adriánt, cirógatta a lehelete. Érezte a száján a lágy citromos menta fuvallatát. Belebizsergett a bőre. A zaklatottsága elmúlt, hogy átvegye a helyét a vágyakozás. A tekintete lefutott Csilla szépen ívelt, festetlen ajkára, amin talán egy cseppnyi balzsam fénylett. A légzése elnehezült,

elszakította a pillantását azoktól a csókolni való ajkaktól, és visszaneézett Csilla égbék szemébe.

A nő komoly tekintettel figyelte őt. Adrián egy pillanatra zavarba jött, de amikor Csilla egyik keze lesiklott a tarkójára, a másikkal az állát simogatta, elmúlt a bizonytalansága. Elkapta a pillanatot, amikor a nő szemében fellobbant a vágyakozás szikrája. Picit szétnyílt a szája, alig észrevehetően felgyorsult a légzése.

Adrián ekkor ölelte magához, hajolt le hozzá, hintett apró puszt az ajkára, majd tovarebbent a szája sarkába, végül az orra hegyére, mielőtt újra visszatért a szájára.

Csilla felsóhajtott, majd elégedetlenül morrant egyet, amikor Adrián az apró pusztik után elhúzódott.

– Annyira féltetek – suttogetta.

A tenyere felsiklott a nő hátán, a bő póló a tenyere alá gyűrődött. Csilla dorombolva simította hozzá a csípőjét, lehúzta magához Adrián fejét, most ő vette birtokba. Gyengéden az ajkába harapott, izgatóan játszadozott ficáncoló nyelvvel, mígnem összekoccantak a fogaik. Csilla nevetve elhúzódott.

– Ügyetlen vagyok – mentegetőzött.

Adrián beletúrta a nő hajába, a tarkóját simogatva húzta vissza magához. Csilla melle a mellkasához préselődött, és Adriánban felágaskodott a vágy. Nem bánta, hogy Csilla érzi. Nem szégyellte, mennyire kívánja.

– Dehogysis! Baromira jól csinálod – suttogetta. – Nagyon élvezem.

Csilla ingerlően megmozdította a csípőjét.

– Igen. Az teljesen nyilvánvaló – kacarászott vidáman, csillogó tekintettel.

Jólesett látni a felszabadultságát. Adriánt boldoggá tette, hogy mellette vált ilyenné. A tenyere lesiklott Csilla popsijára,

belemarkolt a kemény, kerek kis halmokba, és magához szorította.

– Esküszöm, mindenre, ami szent, teljesen megőrzítesz – sóhajtott nehezen, majd ismét lehajolt hozzá. A csókjuk hamarosan szenvedélyesebbé vált. Csilla ujjai a nyakán és a hátán kalandoztak.

Tényleg megőrzítette.

Amikor kifulladásra szétváltak, gyengéden végigsimított Csilla bársonypuhaarcú arcán. A tekintete beleveszett a kék szemekbe.

– Ezüst – mondta ki Csilla nevetve, Adrián csak most vette észre, hogy a macska szemrehányó nyávogással a lábaik között kering.

– Nehezményezi, hogy nem ő van a középpontban – állapította meg. – De most nagyon nehéz rá figyelni, amikor ilyen közel vagy.

Csilla az állát simogatta.

– Elmeséled, mi történt?

Adriánnak most újra eszébe jutott Béla, és a fenyegetőzése. Ez minden kellemes érzést elsöpört benne. A gyomra ismét görcsben állt.

Viv...

Oda kell mennie és látnia, most azonnal. Őt is. Tudnia kell, hogy rendben van.

Elengedte Csillát, és ellépett tőle.

– Most nem tudom. Muszáj elmennem Vivért az oviba.

– Ilyenkor?

Adrián bólintott.

– Még valami – lépett újra Csilla felé, miközben megérintette a karját. – Ha majd egyszer megkérlek, hogy te menj el Vivért...

– Bármikor szívesen – bólintott rá Csilla, anélkül, hogy megvárta volna a mondat végét.

Adrián felsóhajtott.

Mintha ez olyan egyszerű lenne.

Úgy tűnik náluk minden sokkal bonyolultabb az átlagnál.

– Köszönöm. De tudod, nem elég, ha elmégy érte. Ismerned kell a jelszót.

– Jelszót? – nyílt rágra Csilla szeme.

– Igen. Van egy jelszónk: kockástigris.

Csilla arcán megjelent egy kedves mosoly.

– Kockástigris?

Még nem érzi, hogy ez mennyire komoly. Adrián nem akarta a felszabadultságát összetörni, és újra félelmek közé zárni, inkább nem mesélt Béláról.

Majd este.

Addigra talán Anitával is tud beszélni, átrágnak magukat a lehetséges veszélyeken, és kitalálnak valamit. Most csak végigsimított Csilla karján, összefűzte az ujjait.

– Csak jegyezd meg, és ne mondd el senkinek – kérte Adrián, majd apró csókot lehelt Csilla szájára. – Este lejössz?

Csilla arca halvány rózsaszínben játszott, csillogó szemmel bólintott. Adrián szíve majd kiugrott a helyéről boldogságában.

Korán volt még, az óvónők furán néztek rá, amikor megjelent az óvodában Vivért. Még tartott az ebéd utáni csendes pihenő időszaka, Adrián tudta, hogy nem szeretik, ha gyerekeket ilyenkor megzavarják, amit teljesen megértett.

Suttogva elhadart egy gyors bocsánatkérést, de nem magyarázkodott. Senkinek semmi köze a félelmeihez, hazugságokat gyártani meg úgy érezte, szükségtelen. Eljött a gyerekért, szokatlan időben, nyilván mindenki érezte, hogy rendkívüli dolog történt, és ha vártak is magyarázatot, egyedül Évi néni, Viv idősebbik óvónénije kérdezte meg, hogy ugye nincs semmi baj? Mire ő újra bocsánatot kért, családi okokra hivatkozott, ami ugye nem is hazugság.

A folyosón várta meg, amíg Viv vigyori képpel megjelent. A nyakába ugrott, és odaszorította rózsaszín arcocskáját Adrián szakállához.

– Azt hittem Kriszti mama jön értem délután – csacsogta vidáman, miután Adrián letette, és ő a kispadon ülve áthúzta a benti cipőjét a szandáljára.

Adrián zsebre dugott kézzel figyelte, ahogy a gyerek berúgja a mamuszát a pad alá, és felveszi a tépőzárás szandálját. Ha Viv nem említi Krisztit, elfelejti, hogy felhívja.

Majd otthon.

– Később átviszlek hozzá. Ott aludhatsz, ahogy megbeszéljük. Csak szerettem volna egy picit veled lenni, és beszélni valami nagyon fontosról, Viv. Sajnálom, ha felébredtettelek.

A kislány felpattant, elkapta Adrián bal kezét, azt amelyikre a tetoválást csináltatta.

– Nem aludtam, és már nagyon untam a csendben fekvést. Tök jó, hogy kikértél.

Viv dadusa becsomagolt szendvicset nyújtott át nekik, Adrián kifelé menet Viv felé nyújtotta.

– Kéred az uzsonnádat?

– Mi van benne? – kíváncsiskodott a gyerek.

Adrián kicsit megbontotta a csomagolást, benézett a két összeborított kenyér közé.

– Vaj, parizer, meg egy szelet paprika. Kéred?

– Otthon csinálsz nekem virslit paradicsommal?

Adrián elmosolyodott, és megszorította a gyerek kezét.

– Naná, hogy igen.

– Akkor nem kérem – jelentette be Viv.

Adrián elgondolkodott.

– Akkor mit szólsz, ha odaadjuk annak a bácsinak, aki a sarki kisbolt előtt szokott üldögélni?

– Akire azt mondtad, hogy hajótörött?

Adrián felnevetett.

– Hajléktalan. Nincsen otthona.

– Akkor nem is hajótörött? Miért nincs otthona, apa?

– Mert az élet sok embernek nehéz, Viv. Talán nagyon egyedül maradt, és nincs senki, aki segítene neki.

– Ha odaadjuk neki az ovis szendvicsemet, akkor segítünk neki?

– Igen, Viv.

– Úgy is, ha attól még nem lesz otthona?

– Úgy is.

– Odaadhatom neki én? Megengeded?

Adrián megengedte, és amikor a torzonborz öreget meglátták a bolt előtt, Viv csillogó szemmel, csicseregve nyújtotta át neki a szendvicset, elmesélve, hogy az ovis szendvics mindig finom, és most van benne paprika is. Amikor az öreg könnybe lábadt szemmel elvette tőle, Viv még megkérdezte:

– Te tényleg az utcán laksz?

Kérdésekkel bombázta az öreget, aki csendesen, türelmesen válaszgatott neki. Elmesélte, hogy valamikor volt családja, munkája és otthona is, aztán hirtelen mindent elveszített: a munkáját, a családját és az otthonát is. Megtörtén, remegő hangon elsuttogta Vivnek, hogy lecsúszni nagyon könnyű. Elég, ha egy kicsit nem figyel az ember, ha csak rövid időre elveszíti a talajt a lába alól, könnyen az utcán találhatja magát. Csúszik lejjebb és egyre lejjebb, egészen addig, amíg feladja.

Adrián nehéz szívvel hallgatta, mert sokszor ítélkezik az ember, ránézésre címkéz fel ismeretleneket. Ő sem kivétel. Most azon gondolkodott, miként tudna segíteni ezen a szerencsétlen öregen.

Tudna-e munkát ajánlani neki? Van-e az ismerősei között valaki, aki segíthetne valami alkalmi munkával?

Az öreg koldus felpillantott rá.

– Aranszívű kislánya van – mormolta.

Viv érdeklődve tanulmányozta.

– Honnan tudod, hogy az ő kislánya vagyok?

– Hasonlítasz rá.

Viv elgondolkodva babrálta a copfját.

– Igazad van. Olyan vagyok, mint apukám, csak kicsiben – értett egyet. – Különbözik apukám azt mondja, semmit sem szabad feladni – csivitelte Viv. – Remélem egyszer megint lesz majd munkád és otthonod – búcsúzott el. Ezután hazafelé menet felnézett az apjára. – Ügyesen csináltam, apa?

– Igen, Viv, nagyon ügyes voltál. És tudnod kell, hogy szeretem, hogy ilyen közvetlen vagy, de ha én nem vagyok veled, ne állj le idegenekkel beszélgetni.

– De ő már ezután nem idegen, ugye?

Adrián felsóhajtott.

– Attól, hogy odaadtad neki a szendvicsedet, és beszéltél vele pár szót, még idegen. Figyelj, Viv, otthon megbeszéljük. Ez nagyon fontos. Jó?

A gyerek komolyan bólintott.

– Jó.

Otthon Adrián megfőzte a virslit Vivnek, miközben az óvodáról beszélgettek. Paradicsomot szeletelt, sót hintett rá, és ketchup-pal nevetős arcot rajzolt a tányérra.

– Tök jó, hogy értem jöttél – kalimpált Viv a lábával.

Adrián elé tette a virslit és a paradicsomot, majd leült a lányával szembe, a konyhából felhívta Krisztit, hogy elhozta a gyereket az oviból.

– Szabaddá vált a délutánom, gondoltam, együtt töltjük a délutánt Vivvel.

– Örülök, ha együtt vagytok. Mi a program?

– Megbeszéljük az élet dolgait – vágta rá Adrián félig komolyan, félig viccesen.

– Mi legyen az estével? – kérdezte Kriszti. Adrián tudta, hogy számít Vivre. Máskülönben a gyerek szeretett ott lenni, neki meg úgysis programja lesz Csillával. Igaz, hogy fogalma sem volt arról, a nő marad-e éjszakára.

– Érte jössz? Vagy vigyem én?

– Elhoznád?

– Persze.

Viv hátulról, tele szájjal belekiáltott a telefonba, mielőtt letették.

Adrián megvárta, amíg a gyerek befejezi az uzsonnát. Addig a telefonját babrálta, hátha Anita visszahívta, csak ő nem hallotta. Azonban semmi.

Miután Viv mindent megevett az utolsó morzsaíig, megitta a citromos limonádéját, csak utána hajolt előre és nézett komolyan a gyerek arcába.

– Figyelj rám, Viv. Emlékszel, amikor arról beszéltünk, hogy nem állsz szóba idegenekkel? Soha. Semmilyen körülmények között?

A gyerek biccentett.

– Emlékszem. A hajléktalan bácsival sem, mert attól, hogy neki adtam a szendvicsemet, ő még idegen maradt.

Adrián önkéntelenül elmosolyodott arra, ahogy Viv visszamondta neki, amire figyelmeztette.

– Így van. Nagyon ügyes vagy. Büszke vagyok rád! Tudom, hogy okos kislány vagy, és megbízom benned. De lehetnek olyan esetek, amikor elbizonytalanodsz. Arra gondolok, ha valaki hazugságokkal próbál rávenni arra, hogy vele menj.

- Milyen hazugságokkal? – hajolt előre Viv kíváncsian.
- Talán azt mondja, bajba kerültem, és nem tudok érted menni.
- Milyen bajba, apa?

Adrián elgondolkodva figyelte a gyereket. Viv érdeklődve pillantott rá, és ő tudta, hogy minden szavát az eszébe vési.

– Talán azt mondja, eltörtem a lábam, beütöttem a fejem, és nem tudok érted jönni, de őt küldtem, hogy elvigyen hozzám.

– De ez nem igaz, ugye, apa?

– Nem, az ilyesmi ritkán igaz. Csakis akkor, ha az a valaki megmondja neked a jelszót. Emlékszel a jelszóra, Viv?

A gyerek lelkesen bólogatott, a copfja ide-oda járt a feje búbján.

– Kockástigris – vágta rá azonnal.

Adrián elmosolyodott.

– Kockástigris – kacsintott a lányára.

Adrián felpattant az asztaltól, odament, túlcorduló szeretettel megölelte Vivet, majd leguggolt mellé, és az arcába nézett.

– Ugye tudod, hogy vigyázok rád? Mindig. – Viv erőteljesen bölintott. Adrián jelentőségteljesen folytatta. – De ha nem vagyok veled, és Kriszti mama sincs melletted, akkor neked kell vigyáznod magadra. Megígéred, hogy odafigyelsz? Megígéred, hogy bárki bármit mond, nem mégy el vele sehová? Akkor sem, ha kedves néni vagy akármilyen kedves bácsi. Megértetted? Okos kislány vagy, és mondhatsz nemet. Sőt. Egy ilyen helyzetben muszáj nemet mondanod.

– Megígérem, hogy vigyázok magamra – suttogetta –, ha nem vagy ott.

Adrián megsimogatta a gyerek arcát.

– Ha pedig úgy érzed, és hallgass a megérzéseidre, Viv, akkor szaladj el. Tudod, mit mutattam. Ha félsz, kiált. Ha megérintenek, harapj, kaparj, és fuss el.

– És ha eltévedek, akkor keresek egy rendőr bácsit, aki hazához. De lehet, hogy nem találok, de akkor sem szabad megijedni, mert akkor bemegyek egy boltba, és megkérem a pénztáros nénit, hogy segítsen – folytatta Viv elmélázva. – Azt kell mondanom neki, hogy Balázs Vivien vagyok, hétéves, eltévedtem...

Viv gondolkodás nélkül vágta az adatokat. Adrián szíve megtelt a büszkeséggel.

Talán nem kéne ennyire féltennem.

Ám a ma délelőtti beszélgetés Bélával nem hagyta nyugodni. Járt az ideg a tagjaiban, legszívesebben magához láncolta volna Vivet és Csillát is, hogy mindig mellette legyenek. Úgy talán megvédhetné őket.